

José Ángel García Caballero

Canvi de mans

Premi Maria Beneyto
Ciutat de València

Els paisatges també tenen llengua materna.
Me n'adone aquest vespre de diumenge:
núvols sobre la llum taronja del crepuscle,
sobre les alqueries que acaricien l'horta,
la sensació de fruit,
la vocació d'espera
de qui mira la terra i endevina paraules.

(Proemi)

Els paisatges també tenen llengua materna.
Me n'adone aquest vespre de diumenge:
núvols sobre la llum taronja del crepuscle,
sobre les alqueries que acaricien l'horta,
la sensació de fruit,
la vocació d'espera
de qui mira la terra i endevina paraules.

I

Certa claror crescuda
sobre la taula dels regals,
la roba retirada
de l'estenedor, joguines
amagades dels teus ulls que s'enfilen
per qualsevol racó
quan em dones la mà
i jo t'entregue el temps.

II

(cavalcada)

Qui plora als Reis? El pare
que descobreix de nou
eixe misteri lent entre colors
i multituds, com la soledat
de Baudelaire, cantó
de ciutat on comencen els teus ulls
de benvinguda a aquesta plaça de gener, a
aquesta edat de cercles
i sorpreses que tornen
a fer créixer el riu,
a espentar l'aigua cap a la mar imaginada
de qui acarona el mite.

III
(canta, deessa)

Et mire, la finestra
porta ja molts paisatges.
Quatre anys que van des
d'aquell lament d'Hipsípila,
un cor grec que tornava a bategar,
fins a aquests quinze mesos de Melina,
un eco que palpita i que celebra.
Així passem d'uns primers mots de trobada
en caràcters hel·lènics
a aquestes paraules de família que relligen
les històries del mar.
Et mire, i ja és normal
la inèrcia de buscar-te per les hores,
que cauen com la roba
sobre aquelles primeres paraules demanades
a les muses.

IV

Ens posem les sabates
i eixim a traure el fem.
Obrim la porta del carrer i, de la mà,
baixem els graons. Hi portem
una bossa amb el vidre
i una altra amb el paper.
L'hivern ens ofereix
un dels seus darrers sols.
Aprens a caminar-lo
amb la mirada neta.
No t'adones així
—el vidre campaneja
en el contenidor—
que ja formes part d'aquest paisatge.